

en onder de processtukken bevindt zich eene rekening van 13 pesos aan medicamenten voor de „deerlijk geslagen juffrouw Lautensleeger”. Zij had toen niet langer gezwegen, maar verteld, dat Donckers slaven Amsterdam en Adam haar dochter Catrijntje, oud 13 jaar, in het waterfort, waar zij bezig was theewater te koken, hadden aangesproken en gevraagd, of zij dien nacht wel bij hun meester boven zou willen komen, dat hij haar dan in zijde zou kleeden als een juffrouw en dat zij in een rooden mantel op een eigen paard zou rijden. Andere vrouwen, o.w. eene Elisabeth de Bucq weduwe Isaac Barends, hadden de negers voor haar zelve of voor haar dochters soortgelijke aanbiedingen gedaan met beloften van gouden oorhangers, pistoletten, vaten vleesch en meel, rollen tabak, maar zij hadden allen geweigerd, soms onder zeer kernachtige bewoordingen als: „segd aan jouw meester dat hij met zijn geld naar den duyvel loopen kan”, of uiterst openhartige b.v. als antwoord op de vraag: „mijn meester laet Catrijntje vragen of zij boven voor hem zijn linnen wil komen naaien?”¹⁾ Op grond van al deze verklaringen was Raecx toen opgetreden als eischer in cas crimineel tegen Doncker en had tegen hem, als bedrijver van ontucht en gewelddadige gevangenhouding, geëischt: binnen deze forteresse gedetineerd te worden totdat een schip van hier vertrekt naar Europa om daarmêe te gaan en voorts voor 25 achtereenvolgende jaren gebannen te worden uit het district der Ed. W. I. Compagnie.

Hiertegen kwam Doncker, gewezen kapitein en raad, in een uitvoerig betoog op. Hij ontkende alles, behalve zijn slaan van Nanni, maar die had zelve hem Catrijntje aangeboden. Ook schreef hij aan Bewindhebber en vroeg hunne bescherming tegen zulk een commandeur. „Komt ZE. sulx te doen aen t' groene hout, hoe sal 't met 't dorre gaen?” Fiere verontwaardiging of farizeïsme? Voorts gaf hij te kennen, dat hij bij veroordeeling de zaak in revisie zou trekken, en bezwoer hen, dat zij de mishandeling, hem en zijn moederlooze weezen aangedaan, zouden bestraffen. Hij achtte het daarbij niet ondienstig er de Heeren aan te herinneren, dat hij, behalve de andere lasten, jaarlijks voor 600 à 700 okshoofden suiker-accijns betaalde, al naar het succes van zijne negotie met de Franschen. De Raad velde 10 September 1731 vonnis. Hij achtte de ontuchtige handelingen niet tot uitvoering gekomen, althans onbewezen, en veroordeelde beklagde

¹⁾ De moeder van Margriete Barends zeide: „Ik wil liever sien dat mijn dogter een Osnabrugse keurs draagt als 30 gld. te verdienen”, port. no. 4 fol. 98^r. Osnabrug was een grof Duitsch linnen, waarmede jaarlijks wel 10 à 12 Hollandsche schepen naar St. Eustatius kwamen, Pitman, *a. w.* pag. 421. *Boeksaal* 1782, I (631).